

DIREKTE AKTION

#5

PIKTILLÆG

Når arbejdspladsen er en kamp

BOOSTERBAG

Når tyveri bliver en nødvendighed

SKOLEREFORMEN STINKER

Af lort?

Ingen leder

Velkommen til DA #5! Vi er tilbage med endnu et nummer af Direkte Aktion. Vi har taget en lille tænkepause, men er nu tilbage med fornyet kraft.

Vi føler, at vi lever i en krisetilstand, hvor nettet strammes om almindelige arbejdere, og hvor samfundet hele tiden bliver mere ekskluderende over for dem, der ikke kan klare presset. Det er som om, at mange af de interesse modsætninger i samfundet, som i mange år har simret under overfladen, er på vej til at bryde ud i lys lue. Det er dog ikke folk på gaden, som er konfliktmagerne. Det er ikke presset fra neden, som skaber gnidningerne i samfundet, men derimod presset, som kommer fra oven. Det er ikke os, men dem, som går til angreb!

Med kontanthjælpsreformen og gensidig forsørgerpligt for ugifte øges presset på os. Med erhvervsreformen og SU-reformen øges presset på os. Med gennemtrufningen af salget af DONG står det mere klart end nogensinde, at regeringen og plaprende politikere ikke lytter til os, men til dem som har penge og magt.

I det her blad kommer vi med bud på, hvordan vi kan forsvare os selv imod angrebet fra oven.

Kærlig hilsen

Direkte Aktions redaktion

Indhold

Fra Hopsnackat Piktillæg	4
Fakta om klassesamfundet	8
Daniel Holst Petersen Erhvervsreformen stinker	10
Ådalsparken vs. Tuborg Havn	16
Janus B. Rønbaach Evolutionens prins	18
Boosterbag	24
Marie-Louise Thygesen Fra krise til gensidig hjælp	28
Rasmus Pinnerup ILLEGAL! – nu som blad	36
Hvem er LS	42

DIREKTE AKTION udgives af føderationen
Libertære Socialister.

De holdninger, som kommer til udtryk i bladets artikler og interviews, er ikke nødvendigvis i overensstemmelse med Libertære Socialisters holdninger. Redaktionen er alene ansvarlig over for føderationen Libertære Socialister.

Tryk	Print24.com
Distribueret oplag	1000 stk.
Mail	da@libsoc.dk
Web	da.libsoc.dk
ISSN	2246-1620

Piktillæg

Sammen protesterede vi imod uretfærdige lønvilkår og diskrimination. Vi holdt sammen og stod fast på vores ret. Det betaler sig.

Fra Hopsnackat, oversat af Rasmus Pinnerup

Jeg havde arbejdet på plejehjemmet i cirka halvandet år og nu senest et år på samme sted som vikar. Det var lykkedes mig at blive månedsansat og at få et nogenlunde fast skema. Min løn fulgte overenskomsten, og den var gået et par hundredlapper op, da jeg fik månedsansættelse. Jeg var tilfreds, selv om jeg var den, der fik lavest løn på afdelingen – men jeg vidste også, at jeg var den, der havde været ansat kortest. Lønnen tænkte jeg ikke på, før sommervikarerne begyndte at dukke op i juni.

Jeg og de andre vikarer begyndte at diskutere løn, og vi opdagede, at vi lå ca. lige – der var højest tale om en forskel på to- eller trehundrede kroner om måneden. Men halvvejs inde i juni fik vi en ny vikar – den første og eneste fyr den sommer! Han begyndte med at arbejde på min afdeling, og jeg lærte ham op. Vi skiftede bleer, gjorde rent og vaskede op. Jeg instruerede ham i at bruge liften og i hvem, der skulle have hvilken medicin og så videre.

Efter en uge spurgte jeg, hvad han fik i løn, og den sum, han svarede mig, var 1.000 kroner mere om måneden, end hvad der stod på min lønseddel. Jeg spurgte nysgerrigt ind til hans uddannelse og tidligere erfaring, men der var ingen væsentlig forskel. Jeg blev

pissesur på min chef. Helt ærligt! På bare ét år, gik jeg glip af 12.000 kroner!

Men jeg ville ikke blive sur på ham, den mandlige vikar. Det var jo ikke hans skyld, at vi havde en chef, som gav piktillæg i lønningskuverten. Da han spurgte mig, talte jeg udenom. Men i pausen gik jeg ned på etagen nedefter og op på etagen ovenover og spørger ind til, hvad vikarerne får i løn. Alle lå ca. en tusindlap eller der omkring under ham. Da jeg fortalte dem om det, blev alle vrede, og jeg studsede over, om vi på en eller anden måde kunne få mere i løn.

Da jeg går hjem den eftermiddag, ringer jeg til en af mine venner for at bede om nummeret til en gut i SAC Syndikalisternes (en syndikalistisk fagforening i Sverige), som jeg ved har haft med plejesektoren at gøre. Jeg var nødt til at spørge ham, om der var noget, han kunne gøre. Jeg ringer til ham og spørger om forhandlinger og løndiskrimination. Han siger, at vi måske ikke engang behøver at forhandle, og spørger om jeg kan arrangere et møde på mandag kl. to. "I arbejdstiden!?", tænker jeg. Han siger, at det er bedst at gøre det da, så at så mange som muligt dukker op, og der kommer flest i arbejdstiden. "Hvis ikke I kan få de fastansatte til at dække for jer, så kan I vel holde jeres pause dér?".

Det er torsdag, og fredag fortæller jeg, at vi skal holde et møde på mandag. Jeg forklarer også situationen for den mandlige vikar og siger, at jeg vildt gerne vil have ham med, for det er godt, at han får højere løn. Det betyder jo, at vi

SAC er en svensk fagforening der har eksisteret siden 1910, og kommer af den syndikalistiske fagforeningstradition, som opstod som modsvar på den topstyring, inkompetence og eftergivelsespolitik der karakteriserer den traditionelle socialdemokratiske arbejderbevægelse.

SAC er en faglig kamporganisation, bygget af arbejdere, til forsvar for gode arbejdsvilkår på arbejdspladsen.

SAC adskiller sig fra andre fagforeninger, da den baseres på lokal selvbestemmelse, solidaritet, og medlemsindflydelse som modvirker bureaukrati og korrupsion.

andre også kan få det! Han nikker og ser lidt nervøs ud. Det her kommer vel ikke til at påvirke hans chancer for at få arbejde eller give ham lavere løn? Jeg siger, at chefen ikke kan sænke hans løn. De har faktisk underskrevet en aftale.

Da fyren fra SAC Syndikalisterne kommer, så spørger vi ham, om vi skal kontakte vores fagforening, og han siger, at vi ikke skal blande fagforeningen ind i det her, men at det er bedre, at vi selv gør noget. Snusfornuftigt fraråder han at indblande bureaukrati i sager, hvor det ikke er nødvendigt, for det kommer til at tage længere tid. Han foreslår os i stedet, at vi alle skriver vores uddannelse, arbejds erfaring og løn ned på en liste, og derefter går op til chefen. På den måde kan vi påpege det urimelige og kræve retfærdige lønninger. Så siger han til mig, at jeg skal ringe, hvis der bliver problemer, men siger ellers farvel. Vi behøver ham ikke længere, siger han.

Vi skriver listen ned og ringer til de vikarer, som ikke er der, så at vi kan få deres oplysninger med. Sammen går vi så op til chefen og afleverer listen og forklarer, at det i hvert fald ikke kan være rimeligt, at den mandlige vikar får mest. Hun bliver vældigt nervøs, og vi siger, at vi har ret til lige så høj løn som ham. Først bortforklarer hun det med, at kommunen har et system med individuel lønfastsættelse, og at han fik så høj løn, fordi at der virkelig var behov for folk netop da, at det var en krisesituation.

Vi giver os ikke og siger, at det stadigvæk er diskrimination. Hun tilbyder os individuelle lønsamtaler, hvilket vi accepterer. På de her lønsamtaler kan vi fremlægge vores meritter og ansættelsesbevis, og så øger vores chef lønnen, efter at hendes overordnede har givet grønt lys. Alle får forhøjet deres løn med ca. 500 kroner fra og med juni.

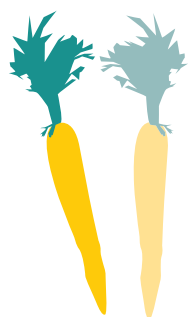
Efterfølgende indså vi, at det var dumt at gå med til individuelle lønsamtaler, og at vi skulle have stået fast, for så havde vi måske fået mere. Men på grund af, at vi samlede os en eftermiddag, fik vi alle 1.500 kroner mere i løn den sommer! på bekostning af konkurrence. En af udtryksformerne for den nye bølge af anarkistisk organisering skal findes i oprettelsen af nye selvstyrende institutioner, konstrueret omkring en flad

struktur uden chefer eller overordnede og hvis indhold og organisering er baseret på ikke-kommercielle præmisser.

Historien er oversat fra *Hopsnackat*, der blev udgivet i 2010 på svensk af Francis Tuulaskorpi og indeholder 35 korte fortællinger om fra forskellige arbejdspladser: om hunde på lagret, bingostrejke, underpræsterende kokke, fnisende bagere, vikarer, praktikanter og lærlinge, som ikke finder sig i noget.

Den har ISBN 9789163375569.

EN VERDEN SOM SULTER

50%

af den mad, som produceres, bliver kasseret, før den når tallerkenen.

\$\$\$

3 milliarder

mennesker lever for under 2,5 amerikanske dollars om dagen.

870 millioner

mennesker i verden sultet.

Det svarer til

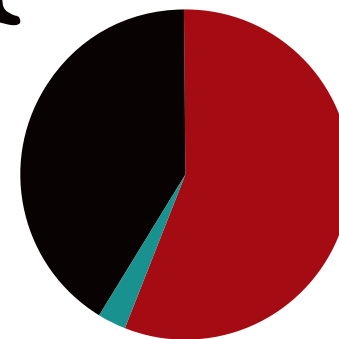
12%

af verdens befolkning.

41%

af verdens aktiver ejes af 0,07% af jordens befolkning.

3%

ejes af de fattigste 67%.

Erhvervsskole reformen stinker

Daniel Holst Petersen

Erhvervsskolereformen er en forfærdelig omgang rod, som ikke er skabt for at styrke de tekniske skoler, men som har til formål at skabe splittelse blandt arbejdere og gøre os bange ved at lægge pres på os. I stedet for at opgradere vores uddannelser vælger politikerne at bruge dem som sociale parkeringspladser. Samtidigt udelukker de en masse fagligt kompetente unge, som faktisk brænder for de håndværksmæssige fag.

Jeg har taget murergrundforløb på Teknisk Skole Nørrebro, og på trods af, at mine lærere har været eminente, så har jeg bekymret mig om, hvordan jeg nu skal finde en praktikplads og hvilken påvirkning uddannelses- og kontanthjælpsreformerne vil have på min fremtid og mit uddannelsesforløb.

Jeg har hørt, at Danmark har brug for flere håndværkere på arbejdsmarkedet, og at vores håndværkere er dygtige, men uddannelsesinstitutionerne har længe haft alvorlige problemer. Frafaldet ligger over 50 %, og der er ikke nok praktikpladser. Der er behov for forandringer, men de nye reformer vil kun gøre ondt værre.

Inden for uddannelsespolitik snakker man ofte om, at vi skal passe på med at dele befolkningen op i et A- og

B-hold. Det er et fornuftigt princip, men de reformer, som bliver gennemført strider klart imod det. Ved at indføre karakterkrav på de tekniske skoler og et endnu højere karakterkrav på gymnasierne, deler vi tydeligt befolkningen op i hold, både socialt og økonomisk.

Nogle gange står man over for problemer, som ikke er samfundets skyld. Nogle mennesker kan bare ikke finde ud af at opføre sig ordentligt og er totalt uimodtagelige over for hjælp og vejledning. Men når statistikker viser, at en kæmpe del af folkeskoleeleverne i Danmark ikke formår at lære dansk og matematik, så er det fuldstændig irrelevant at tale om dovne individer. Vi har at gøre med et strukturelt problem, som kun kan løses ved at kigge på, hvordan samfundet hænger sammen.

Danmark er i krise, og politikernes reformer er lappeløsninger, som aldrig vil kunne få flere i uddannelse eller skabe flere arbejdspladser. Vores system har skubbet en stor gruppe af børn og unge ud på et sidespor i løbet af folkeskolen, og politikernes løsning er at fjerne det sociale sikkerhedsnet for denne gruppe. Det vil ikke kun blive et problem for de socialt udsatte. Det er noget, som rammer os alle. Mange arbejdsløse bliver nu tvunget ud i at stjæle andre borgeres ejendom for at kunne forsørge deres familie, samtidig med at byggeriet går i stå.

På grund af de nye karakterkrav siger regeringen, at 3.000 unge vil blive sorteret fra de tekniske skoler. Men ud af alle håndværkere, der fik svendebrev i 2011, havde kun 60 % bestået dansk og matematik i folkeskolen – det er altså en uretfærdig og ligegyldig frasortering. Det giver lige så meget mening som at sortere eleverne efter om de er venstrehåndede eller hvor mange fregner de har.

Karakterkravet bærer tydeligt præg af, at reformen er udviklet af akademiske politikere, som ikke forstår andre kvaliteter end boglige egenskaber. De forstår sig faktisk slet ikke på værdier i livet, som ikke kan måles i tal.

Kontanthjælpsreformen og teknisk skole

De nye kontanthjælpsreformer vil også sætte et stærkt præg på teknisk skole. Hvis man er under 25 år og ikke kan finde et arbejde, så kan man ikke få kontanthjælp længere. I stedet er man tvunget til at gå på teknisk skole, hvor man så kan få SU. Det vil uden tvivl forringe kvaliteten af vores uddannelse, at vi skal dele plads med nogle, som er tvunget ud i en tilfældig uddannelse. Det sender et signal om, at teknisk skole er for de dumme børn.

Hvorfor spiller vi også penge på at tvinge folk i uddannelse, når der ikke er nogen arbejdspladser og når folk ikke

DOBBELTMORAL

Der sidder 179 politikere i folketinget, og ingen af deres børn går på en håndværkeruddannelse. Det giver jo meget god mening, for politikerne ved rigtig godt, at de tekniske skoler har massive problemer. Det er politikerne selv, der har skabt problemerne.

4000 studerende protesterede imod karaktermur på ungdomsuddannelser.

brænder for det? Det er faktisk rigtig dyrt at have en elev på teknisk skole. Det er generelt endnu dyrere end gymnasiet, fordi vi skal bruge byggematerialer og dyrt værktøj. Så det ville jo give mere mening bare at give de arbejdsløse nogle penge, og så kan de bruge deres fritid på at søge jobs eller blive iværksættere. Vores skole skal nu bruges som et sted, man parkerer social-politiske problemer og umotiverede unge. Det er en situation, alle taber på, og vores uddannelse vil blive gjort endnu mindre attraktiv for os, som faktisk brænder for vores fag. Der er allerede 50 % frafald fra uddannelserne, og disse tiltag kommer kun til at gøre skolerne mindre attraktive for dem, som har noget at komme med.

Hvis man så ikke har høje nok karakterer til vores skole, så bliver man som arbejdsløs tvunget til at tage en uddannelse som "erhvervsassistent". Der vil man i løbet af to år blive uddannet til at være hjælper for håndværkere, men man kan ikke engang vælge hvilken form for branche, man vil beskæftige sig med. Den lokale kommune bestemmer på dine vegne, om du skal være

andenrangs VVS'er eller andenrangs maler. Regeringen forsøger ikke at lægge skjul på, at man bliver trænet til at være i bunden af samfundspyramiden. Det forstår man med det samme ud fra den grimme jobtitel.

Stoledans

Hvis man ikke er socialt eller fagligt i stand til at passe sin uddannelse, så vil der ikke være andre tilbud end fattigdom og kriminalitet. Når jeg ser på disse nye reformer, er det min klare opfattelse, at langt flere mennesker vil blive skubbet uden for samfundet.

Med al denne skræmmesnak så har jeg sikkert givet dig lidt ekstra motivation til at forsøge at klare din uddannelse, så du ikke skal ende op som erhvervsassistent eller ufaglært. Men jeg håber også, at du lader dig motivere til at forsøge at ændre det politiske system – for hvis ikke der sker noget snart, så kan vi ikke bruge vores uddannelser til en rygende fis.

De seneste år har gymnasierne fået flere penge, imens de tekniske skolars budget ikke er steget, og det er på trods

af, at de skal håndtere en større arbejdsbyrde. Mens politikerne negligerer vores uddannelse, tvinger de med den nye reform vores lærere til at arbejde flere timer om ugen. Dette sætter dem i en rolle, hvor de har mindre tid til faglig forberedelse og i større og større grad indtager rollen som en form for socialarbejder, hvis primære funktion er, at tage hånd om elever med sociale problemer.

Hvis ikke vi elever begynder at tage ansvar for vores uddannelse, så kører det helt ud over kanten – der er ikke nogen som kommer og gør det for os! På vores skole har det været meget svært at organisere eleverne. Som regel er man kun på skolen nogle få måneder, inden man skal videre i skolepraktik eller på læreplads, og det er ikke særlig lang tid, hvis man skal engagere sig i at forbedre institutionen eller skabe sammenhold.

Vi har ikke skabt den økonomiske krise. Problemerne er skabt af tidligere generationer og af et højere socialt lag i samfundet. Nu skal vi unge håndværkere betale for bankmænd og politikeres store fest. Den økonomiske krise er blevet de almindelige borgers problem, og den øverste procent af samfundet er kun bekymret i det omfang, at resten af os vågner op og laver ballade. Det er bl.a. derfor, at reformerne presses igennem i hastværk, så en fjerdedel af befolkningen står nøgde med en tønne om livet, inden vi forstår, hvordan vi blev røvdret.

Vi står i en skod-situation rent økonomisk og ressourcemæssigt, men det er muligt at finde en løsning, hvor vi hjælper hinanden og deler byrder såvel som ressourcer. Vi skal til at bygge nogle redningsbåde, og det kan kun gå for langsomt.

Tuborg Havnepark

I 2013 blev 6 ud af 10 af Danmarks dyreste lejligheder solgt i Tuborg Havnepark.

Gennemsnitsprisen er på knap 10 millioner kr. Den dyreste lejlighed blev solgt til 24.650.000 kr.

Ådals parken

Huslejen i Ådalsparken ligger på mellem 4.636 og 8.537 kr.

Selv ved den dyrest mulige husleje ville det tage en familie 241 år, før det samme beløb vil være brugt, som den dyreste lejlighed i Tuborghavn.

Evolutionens prins og den gensidige hjælp

Janus E. Rønbaek

Mange har en forestilling om, at vi har behov for staten, og at almindelige mennesker nærmest vil angribe hinanden det øjeblik, politiet ikke er til stede. Anarkisten Peter Kropotkin mener dog, at dette er en urealistisk tanke, der ikke tager højde for, at mennesket faktisk ønsker det gode for hinanden. Hans menneskesyn er et opgør med ethvert autoritært samfund og et stærkt argument for et frit samfund, hvor samarbejde og lighed styrer – i stedet for konkurrence og tvang.

Den russiske anarkist, filosof og naturforsker Peter Kropotkin levede fra 1842 til 1921. Han var søn af den russiske adel og havde titel af prins. Hans værker omfatter emner inden for økonomi, etik, historie og studier af naturen, som var hans akademiske felt. Det var da også netop med udgangspunkt i sine naturstudier, at Kropotkin udviklede sin teori om den gensidige hjælp som et evolutionsprincip. Dette princip sætter han så i forbindelse med sine egne tanker om menneskets historie og det gode samfund i bogen "Gensidig hjælp – en evolutionsfaktor".

Evolutionsteorien

Den engelske naturforsker Charles Darwin (1809-1882) udviklede evolutionsteorien, som hævder, at mennesket og alt andet liv er udviklet på baggrund af en naturlig udvælgelse. Den naturlige udvælgelse sker på baggrund af en række faktorer, som afgør hvor

tilpasningsdygtig den enkelte art er i sit forsøg på at overleve i naturen.

På Kropotkins tid var evolutionsteorien domineret af en bestemt forståelse, blandt andre udtrykt af biologen Thomas Huxley (1825-1895) i hans bog "Struggle for Existence and its Bearing upon Man" fra 1888. Her fremlægger Huxley en forståelse af mennesket, som sætter fokus på den kamp for overlevelse, der forgår i naturen, og hvordan denne kamp præger menneskets natur. Huxley hævdede, at det primitive menneske ekisterede i en tilstand, hvor alles kamp mod alle var den almene lov.

Menneskets naturlige tilstand betragtes altså som en konstant kamp for overlevelse over de ressourcer, som findes i naturen. Det vil sige, at det er den stærkeste, i snæver forstand, som under disse betingelser vil vinde evolutionskapløbet. Dette kapløb – denne konstante krig – præger således menneskets natur, da den skarpe konkurrence har formet os. Kropotkin hævder, at denne forståelse af evolutionen ligger i direkte forlængelse af det menneskesyn, som en gut ved navn Thomas Hobbes kom med, hvor mennesket lige netop forstås som et primitivt væsen, der konstant er i krig med sig selv, når det befinder sig i naturtilstanden. Derfor bliver det da også netop et argument for Huxley – ligesom for filosofen Thomas Hobbes (1588-1679) – at vi har brug for en stat, der kan undertrykke menneskets naturlige trang til krig.

Kropotkin kritiserer dog Huxley og hans ligesindede for at indsnævre forståelsen af de faktorer, som afgør den evolutionære udvikling. På trods af, at Darwin selv ønskede en bredere forståelse, som inkluderede adskillige faktorer, var Huxleys forståelse i høj grad præget af et fokus på overlevelseskampen. Darwin advarede ligefrem imod at bruge hans teori i så snæver forstand, at det blev reduceret til en kamp mellem separate individer om stumper af ressourcer for den enkeltes overlevelse.

Kropotkin hævder, at der er langt flere faktorer, som afgør, hvem der er den mest tilpasningsdygtige i naturen. Herunder er den individuelle kamp for overlevelse bare én ud af flere. Det er altså vigtigt for Kropotkin at påpege, at naturen for ham ikke er udtryk for det onde og bestialske. Derimod findes der en række faktorer, som skubber menneskets natur i forskellige retninger. En af disse faktorer er den gensidige hjælp, som Kropotkin i sit forfatterskab vælger at lægge vægt på, netop fordi der mangler en modvægt til den gængse opfattelse.

Den gensidige hjælp

Kropotkins argumenter baserer sig på undersøgelser af naturen, han selv har foretaget på sine mange rejser i blandt andet Sibirien, samt undersøgelser af menneskets historie. Kropotkin mener ikke at kunne finde bevis for den hensynsløse alles kamp mod alle, som blandt andet Huxley fremstiller som den dominerende evolutionsfaktor. Derimod har han observeret, at

der inden for de enkelte arter var en enorm brug af gensidig hjælp for at kunne overleve. Denne brug af hinandens hjælp førte Kropotkin i retningen af at forstå den gensidige hjælp, som en vigtig faktor for den enkelte arts overlevelse og evolutionære udvikling.

Gensidig hjælp skal altså forstås som et instinkt, der er opstået hos et væld af arter gennem en ekstremt lang evolutionær proces, så de kan overleve i naturen ved hjælp af hinandens styrke. Dette instinkt skal ikke forstås som et udtryk for kærlighed eller sympati. Det skal forstås som en indbygget trang til at hjælpe andre – som et instinkt, der er udviklet gennem en lang evolutionsproces. Når du ser din nabos hus brænde og uden tanke stormer til for at hjælpe, eller når en flok vildheste slår ring for at beskytte hinanden mod et ulveangreb, eller når ulvene former en jagtgruppe, så kommer den gensidige hjælp til udtryk. Det er en anerkendelse af en fælles lighed, som styrker alle, der hjælper hinanden.

Gensidig hjælp og staten

Idéen om den gensidige hjælp baserer sig dog også på en historisk gennemgang af menneskets samfund og de aktører, som udspiller sig her. Statens opståen og dens rolle i historien er ikke en historie om retfærdighed, men om erobring og undertrykkelse. Kropotkin leverer i sin bog en lang række eksempler på den positive rolle, den gensidige hjælp har spillet i mennesket historie, og på den negative rolle, som staten har haft.

Eksempelvis beskriver Kropotkin, hvordan de oprindelige lokalsamfund i Tyskland fungerede, faktisk ganske uafhængigt af nogen som helst statslig indblanding. Disse lokalsamfund formåede at skabe et velfungerende vejnet, et kæmpe handelssystem og meget mere, udelukkende ved gensidigt at hjælpe hinanden og samarbejde. Senere, da mange af disse lokalsamfund havde udviklet sig til byer, havde de nogle langt mere demokratiske strukturer, end de dele af landet, der var underlagt en kongemagt. Det var også disse byer, der blev til nogle af middelalderens og renæssancens republikker med regelmæssige valg og et væld af organisationer, som baserede sig på gensidig hjælp.

For eksempel var de faglige laug, der var en slags forløber for fagforeningen, en kæmpe hjælp for udviklingen af de forskellige håndværk. I både Danmark, Norge og Sverige eksisterede der i hundredvis af år bonderepublikker, som var uden for kongernes magt, og som var meget velfungerede og rige.

Statens rolle derimod har været en lang og tragisk fortælling om undertrykkelse, erobringer, udnyttelse og masser af død. Et eksempel ud af et hav af eksempler, som Kropotkin nævner, kunne være imperialismens historie, hvor vi ser statens rolle som erobrere og udsletter af utallige folkeslag. Den fører krig overalt, hvor den kommer

"INDBYGGET TRANG TIL

AT HJÆLPE ANDRE"

frem, underlægger sig hele områder og tvinger befolkningerne til underkastelse.

Kropotkin argumenterer altså for, at staten ikke alene er unødvendig grundet den gensidige hjælp, som historisk har vist sig at virke, men også, at staten genererer en række negative konsekvenser som følge af dens iboende tendens til tvang, dominans og krig, hvilket historien tydeligt viser.

Historisk set findes der altså ifølge Kropotkin ingen stater, der er opstået på baggrund af gensidig hjælp eller frivilligt samarbejde. De fleste stater er derimod opstået på baggrund af erobringer og tilegnelser af rigdomme på bekostning af andre. Kropotkin argumenterer for, at historien viser, at staten er et onde, og at det at bruge staten som sikkerhed for, at mennesker ikke slår hinanden ihjel, er at hyre et monster, der ender med at gøre langt mere skade, end enkelte grupper eller individer er i stand til.

Det moralske kernepunkt for Kropotkins indsigelser imod staten og dens autoritet er, at mennesket grundlæggende betragtes som født med et instinktivt ønske om at handle efter det fælles bedste. Staten betragtes derfor som et system, der forvrænger denne drift i mennesket og påtvinger det at handle efter andre drifter. Dette står i skarp kontrast til det gængse menneskesyn, som netop argumenterer for statens legitimitet på baggrund af menneskets dyriske ondskab, som statens funktion er at holde nede. Denne forskel i menneske- og natursyn er netop den mo-

ralse kernediskussion, når man diskuterer statens legitimitet. Det er da også det, som Kropotkins teori drejer sig om.

Kropotkin og anarkismen

For Kropotkin har denne instinktive drift til at hjælpe andre – til at handle efter hvad der er bedst for fællesskabet – betydning for mere end blot evolutionsteorien. Den har også betydning for menneskets og samfundets moralske grundlag. Lige som Huxley konkluderer, at alles kamp mod alle, har betydning for menneskets ageren, og derved også samfundets mulige udformning, så mener Kropotkin, at tilstedeværelsen af den gensidige hjælp i menneskets natur skaber et nyt grundlag for den menneskelige moral.

Den gensidige hjælp kan skabe grundlag for moralske følelser i mennesket, men dog ikke således, at man af den gensidige hjælp kan udlede en bestemt moral. Den indvirker blot på og danner grundlag for nogle af de følelser, der påvirker vores moral og skaber muligheden for, at mennesket kan anerkende lige rettigheder og lige muligheder for alle. Betingelserne for, at et menneske eller et dyr handler i forlængelse af den gensidige hjælp, er altså ikke, at denne føler kærlighed eller sympati. Det er derimod et indbygget instinkt, som gør det muligt at anerkende vores fælles rettigheder og værd.

Kropotkin anerkender som nævnt de selvhævdende drifter i mennesket. Forskellen mellem ham og Huxley er dog, at han ikke anser dem som fuldkomment

dominerende, men som én faktor blandt mange, hvor gensidig hjælp er lige så vigtig, hvis ikke vigtigere. Ikke fordi han tror, at denne drift nødvendigvis er stærkere, men fordi Kropotkin ønsker at fremelske den gensidige hjælp, fordi han tror på denne drift som det bedste grundlag for et godt samfund. Dette fordi et samfundet ikke vil fungere, hvis alle var i konstant kamp med hinanden, eller måtte være ekstremt undertrykkende, brutalt og autoritært for at holde instinkterne nede, hvis disse blot var rent selvhævdende og voldelige.

Afslutningsvis kunne man argumentere for, at det rent selvhævdende menneske, som Huxley opstiller, virker noget kontraintuitivt. De fleste mennesker går ikke rundt i deres hverdag og frygter deres medmennesker, eller antager, at folk, der hjælper hinanden, blot gør det for egen vinding. Derimod virker det mere rigtigt med Kropotkins balancerede forståelse, hvor adskillige evolutionære faktorer påvirker vores handlinger, som altså også kan være til det fælles bedste. I den sammenhæng åbner den gensidige hjælp op for muligheden af, at mennesket i langt højere grad kan selvorganisere sig og leve i fred uden nødvendigvis at forfalde til brutal overlevelseshkamp og uden at have behov for en stat til at holde instinkterne nede, da disse instinkter kan danne grundlag for moralske følelser. Disse moralske følelser skaber grundlaget for at organisere samfundet uden autoritet, såfremt man skaber de rette rammer for **den gensidige hjælp**.

Boosterbag

Træt af at din løn eller din SU ikke rækker til andet end spaghetti med ketchup og dåsetomater? Du ved vel allerede, at dem du arbejder for og køber ind hos profiterer på arbejderklassens - DIN klasses - arbejde, blod og sved? Vi har allerede betalt for den mad, gennem vores arbejde! Det er os der har produceret den. Direkte Aktion kommer her

med en guide til, hvordan du får det med hjem som er dit, uden at du bliver nødt til at overleve på nudler måneden ud. Bare husk at gå efter de store fisk, når du vælger hvor du vil shoppe gratis. Det er jo lidt nedern, hvis du gør det i en lille privatejet forretning, men ikke hvis du gør det i f.eks. Illum, Magasin, eller i Mærsk-koncernens Netto og Føtex.

TRIN 1

Saml materialerne sammen. Gaffa, sølvpapir, en ornli saks og en papkasse.

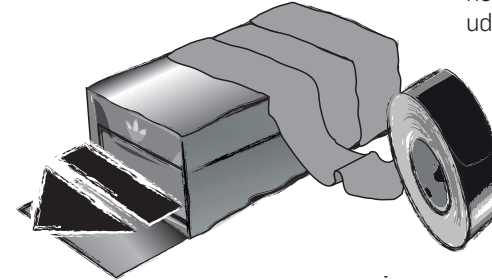
TRIN 2

Pak kassen ind i sølvpapir, mindst tyve lag. (antallet af lag er der forskellige meninger om, men redaktionen har gode erfaringer med tyve lag) Vend kassen og gentag de tyve lag igen.

TRIN 5

Nu skal du finde en taske eller måske en stofpose du kan skjule din boosterbag inde i. Sørg for at den passer ok godt ned i tasken og at du kan åbne tasken, uden at man kan se hvad du har i den.

TRIN 3

Klip en af kassens sider op, så du får en åbning med et låg. Brug så tapen rundt om hele kassen, det er vigtigt at ALT sølvpapir bliver dækket helt.

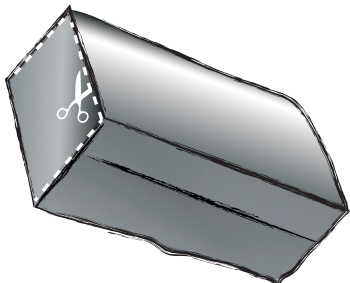
TRIN 6

Tid til at teste din boosterbag! Start et sted hvor du er komfortabel med at bruge den. Måske dit lokale bibliotek, eller et andet sted der er meget roligt. Prøv at svinge din boosterbag gennem alarmbuerne, imens du har en vare eller noget i hånden. Så kan du altid undskylde dig med, at du kom for tæt på hvis det begynder at hyle. En anden måde er bare at være parat til at spæne og dribble ind forbi Illum og finde dig en nice kjole, skjorte whatever..! Selvfølgelig skal du ALTID være forberedt på at lorten rammer viften og du bliver nødt til at tage benene på nakken!

TRIN 4

Tag papkassen ud og tape hele indersiden af den sølvpapirs-kasse der bliver tilbage. Dette gøres både for, at forstærke din boosterbag så den kan bruges flere gange og for at den ikke skal tiltrække sig unødvendig opmærksomhed. Det anbefales at bruge sort tape til indersiden af tasken.

ADVARSEL!

Det er ulovligt at være inde i en butik med en boosterbag! Uanset om du har kommet ting ned i den eller ej. Du kan blive dømt for forberedelse til tyveri. **Hurtige sko og en god kondi er din ven!**

Fra krise til gensidig hjælp

Marie-Louise Thygesen

MCCH's apoteksafdeling

Fra venstre ses frivillige Vassiliki Iliopoulou, George Vichas og Christo Sideris med doneret medicin.

George Vichas og Christo Sideris er nogle af dem, der var med til at starte initiativet tilbage i 2011. Til højre ses græsk-australske Constantine Papanopoulos, der repræsenterer en græsk-australsk gruppe, der samler ind til medicin til de græske klinikker.

Vi var to personer, der i foråret 2014 sammen besøgte en af de 40 selvstyrende sundhedsinitiativer i Grækenland. Disse initiativer er blomstret op som en reaktion på den nedskæringspolitik, der fulgte den økonomiske krise. Det sker både i kraft af behov og som politisk modstand. Vi fik kontaktet og lavet en aftale med Metropolitan Community Clinic at Helliniko i Athen, som ville facilitere to dages information om klinikkens komplekse virke i midten af februar.

Vi finder Metropolitan Community Clinic at Helliniko (MCCH) i en gammel amerikansk militærbase ved metroens endestation Helliniko. Kommunen har stillet bygningen til rådighed som en konkret opbakning til initiativet. MCCH har eksisteret siden 2011, hvor de i december åbnede en sundhedsklinik med 60 frivillige, heraf 17 sundhedsprofessionelle. I dag kører klinikken på daglig basis med hjælp fra de i alt 230 frivillige og har kunnet yde sundhedshjælp i 20.300 tilfælde siden åbningen. Her yder de primær sundhedshjælp, tandlægehjælp og sagsbehandling for dem, der spilles økonomisk ud af sundhedssystemet, og der uddeles medicin fra klinikkens apotek. Alt sammen gratis og på frivillig basis.

Det ligner umiddelbart en NGO eller nødhjælpsorganisation. Men initiativet

går længere end blot at levere sundhedshjælp og afbøde krisens konsekvenser. De frivillige betragter det som meningsløst at yde sundhedshjælp i sig selv uden samtidig at kæmpe for dem, der er berørte af de offentlige nedskæringer – en kamp, der føres gennem information, dokumentation og konfrontation. Klinikken formulerede mål er at yde sundhedshjælp til alle, der efterspørger det, at øge opmærksomheden på den sundhedspolitiske situation og være en selvstyrende politisk organisation uden partipolitisk tilknytning. Uden sundhedsforsikring – ingen hjælp Folkene bag initiativet MCCH mødtes i forbindelse med de demonstrationer, der fandt sted over sommeren 2011 foran parlamentet i Athen, hvor titusinder gik på gaden i protest mod de planlagte offentlige nedskæringer, som var en betingelse for låneaftalen fra maj 2010. Nedskæringer som for alvor kunne mærkes inden for det græske sundhedssystem, der er blevet skåret ned med en tredjedel siden 2011. Det kommer til udtryk i lukninger af sygehuse og massefyringer, færre hænder og et væld af forringelser. Udstyr bliver ikke fornyet eller importeres brugt fra Kina. Dyr behandling som kemoterapi og insulin forsvinder som offentlige sundhedsydelser, men også børnevaccinationsprogrammer mod mæslinger og stivkrampe nedprioriteres. Samtidig har brugerbetaling sneget sig ind både på hospitaler og på apoteker.

Den offentlige sundhedsforsikring i Grækenland udløber efter ét års ledighed, og med den stigende arbejdsløshed

er der mange, der falder ud. Andre har mistet forsikringen pga. gæld til staten. Aktuelt står 3 mio. grækere uden sundhedsforsikring. Tidligere ville dette ikke have den store betydning i forhold til retten til sundhedsydelser, men det har ændret sig. Står man nu uden offentlig sundhedsforsikring, er der ingen økonomisk hjælp til sundhedsydelser.

Et af de mange groteske eksempler på håndhævelse af denne nedskæringspolitik er kvinden, der blev nægtet at få sit nyfødte barn udleveret, fordi hun ikke var forsikret og ikke kunne betale omkostningerne for fødslen. Et andet eksempel er manden, der blev offer for et syreangreb og som stod til at miste sit hjem, fordi han blev indlagt på en intensiv-afdeling. Han var arbejdsløs, stod uden forsikring og havde ikke mulighed for at betale regningen, da han blev udskrevet. Han fik en måned til at betale hospitalsregningen – ellers ville han få sit hus sat på tvangsauktion.

Konsekvenserne for dem, der behandles, har medført, at nogle sundhedsprofessionelle inden for det offentlige omgår reglerne og helt lader være med at spørge efter sundhedsforsikring.

Politikken presser især dem, der lever med en sygdom. Både kronisk syge og kræfttramte kan ikke få statsstøtte til livsnødvendig medicin og må selv betale. Mange, som ikke har økonomi til at betale omkostningerne, tvinges ud i et dilemma, hvor helbred stilles op imod risikoen for at miste hjemmet og gøre familien hjemløs. Det

tvinger folk ud i drastiske besparelser på husholdningen, der fx betyder, at nogle familier lever uden vand og el.

Fra sundhedsforsikring til nødhjælp
Situationen har betydet, at nogle græske nødhjælpsgrupper vælger at støtte klinikker som MCCH med insulin, antibiotika og babyformula til det stigende antal af underernærede småbørn, samt med medicinsk udstyr, der tidligere ville blive sendt til Burkina Faso eller Gaza. Samtidig har den græske afdeling af NGO'en Doctors of the World valgt at lukke tre afdelinger i afrikanske lande for at bruge ressourcerne i Grækenland. NGO'en står bl.a. for at yde gratis sundhedshjælp og fortæller, at de har oplevet en drastisk ændring på få år. Hvor de tidligere primært ydede hjælp til papirløse, der ikke kunne få hjælp i det offentlige sundhedssystem, oplever de nu 4-5 gange så mange græske statsborgere, der henvender sig. De har desuden kunnet mærke den økonomiske krises konsekvenser i stigningen i antallet af hjemløse.

Alt imens fortæller de græske regeringsstyrede medier en anden historie. Sundhedsministeriet har både nationalt og internationalt afvist behovet for ændringer i politikken ang. manglende sundhedsforsikring og dermed også eksistensen af de mange, der ikke oplever at kunne få hjælp fra det offentlige sundhedssystem. Imens har sundhedsministeren Adonis Georgiadis om forringelsen af sundhedssystemet udtalt, at de ser det mest som en konsekvens af tidligere korrupsion og dårlig ledelse inden for sundhedsvæsenet

og nu manglende evne til at omstille sig efter et mere rimeligt budget.

MCCH's frivillige fortæller, at mange grækere enten ikke har kendskab til situationen eller holder fast i troen på, at intet er forandret; selv familiemedlemmer til de frivillige tror ikke på de personlige historier, som beretter fra klinikken.

Det er i dette lys, at MCCH's andet mål findes – oplysningsarbejde, dokumentation af den aktuelle situation og at konfrontere dem, der sidder ved magten.

Dokumentation – oplysning – konfrontation

Dokumentationsarbejdet består bl.a. i at undersøge de udtalelser og påstande, der kommer fra regeringens side, og sammenholde dette med realiteten, som de oplever den. Her har organisationen en gruppe, der laver et kæmpe stykke journalistisk arbejde med at tjekke alle udtalelser efter i sømmene. Dertil kommer også dokumentation af de konkrete historier om de sygdomsramte, man møder i klinikken. På den måde hænger sundhedshjælpen sammen med dokumentationsarbejdet.

Oplysning foregår igennem sociale medier og blogs og har betydet, at man har kunnet nå ud ud – især internationalt – med henvendelser fra medier som BBC, Washington Post og NY Times.

Dette arbejde har også medført, at repræsentanter fra MCCH har kunnet mødes med det græske sundhedsministerium, fremsætte problemstillinger og kræve handling. Gruppen har også været repræsenteret til et møde med den komité, der er nedsat i Europa-parlamentet for at undersøge konsekvenserne af den såkaldte trojkas krav om en stram sparepolitik.

En selvstyret organisation

Det tredje mål hos MCCH er at være en effektiv selvstyrende organisation med direkte demokrati. MCCH har struktureret sig i selvstyrende teams inden for forskellige grupper – lægerne, administratoren, dem, der organiserer apotekerne, osv. Imens tages større beslutninger på en åbent stormøde, der afholdes jævnligt. Her er det muligt for alle at være med til at forme organisationen og foreslå ændringer i regler og procedurer, så længe det ikke gælder de dele, der vedrører essentielle områder af organisationens politik.

MCCH har erfaret, at en kompleks selvstyret organisation kan fungere på daglig basis. Baggrunden for denne succes findes i de helt konkrete mål med organisationens eksistens, den demokratiske struktur og i den sociale belønning, der opleves ved at være en del af bevægelsen.

Ud fra et større perspektiv er MCCH blot én af de klinikker og apoteker, der to gange om måneden repræsenteres på et regionalt stormøde mellem Athens 11 selvstyrende sundhedsinitiativer, hvor der samarbejdes omkring planlægning af demonstrationer, deling af viden og erfaringer. På daglig basis samarbejder klinikkerne ved at supplere hinanden med medicinske materialer, faglig ekspertise og kontakter inden for det offentlige og private sund-

Trojkaen er et samarbejde mellem Europa-Kommissionen, Den Europæiske Centralbank og Den Internationale Valutafond (IMF), som udarbejdede strenge krav til den økonomiske politik i Grækenland til gengæld for at låne dem penge til at komme gennem krisen.

hedsvæsen, der har valgt at omgå reglerne for at yde gratis hjælp.

En bevægelse

Klinikkerne samarbejder også om at arrangere demonstrationer og andre manifestationer. Vi havde mulighed for at deltage i en demonstration i Athen, som var en af mange, der foregik foran nogle af byens kræfthospitaler. Demonstrationen forløb med de sædvanlige kampråb og taler, men den sluttede med et møde mellem repræsentanter fra klinikkerne og hospitallets personale med intentionen om at etablere et samarbejde under jorden om ydelser til kræftpatienter uden sundhedsforsikring eller mulighed for at betale. Et godt eksempel på oplysning og praktisk handling, som bliver til konkret modstand mod de sundhedspolitiske rammer, som bevægelsen arbejder mod, og på den måde er der heller ikke tale om ønsket om at etablere et parallelt sundhedssystem.

Klinikken MCCH ønsker ikke og kan ikke overtage en offentlig funktion; de betragter sig selv som en midlertidigt løsning. Rent praktisk vil projektet, der primært kører på materielle donationer, løbe tør for ressourcer, og donørernes mulighed for at donere bliver mindre med tiden.

MCCH ønsker ændringer – ikke blot en regeringsrokade. De ønsker ansvars-tagen for de mange grækere, der lider under regeringens besparelser ifm., hvad de kalder for EU's neoliberale eksperiment. Et eksperiment, som mange

af dem, vi taler med, forudser vil blive gentaget i andre EU-lande i fremtiden.

MCCH betragter deres virke som en del af en folkelig modstand, hvor folket står på egne ben og forsøger at hjælpe hinanden. Juraprofessor Costas Douzinas har udtalt sig om denne modstand som et angreb med to mål:

"For det første angribes den neoliberale kapitalisme, der er baseret på en forestilling om, at vi alle skal forvandle vores krop og sjæl til små virksomheder og gøre selve vores eksistens til en iværksættermulighed. For det andet angribes det, som filosoffer har kaldt en postpolitisk tilstand, dvs. en politisk situation, hvor folk har vendt ryggen til konventionel politisk deltagelse, fordi de ikke føler, det gør nogen forskel."

Men Douzinas går endnu længere. Han taler om Grækenlands modstand som et billede på fremtiden for mange europæiske lande:

"Hvis det lykkes et lille land som Grækenland at konfrontere den finansielle kapitalisme og neoliberale ortodoksi og opretholde et alternativt program, vil det give Europas befolkning, ja hele verden, en kæmpe dosis optimisme og håb. Det vil vise, at modstand betyder noget, og at den eneste kamp, der ikke kan vinde, er den, man ikke tager op."

Anmeldelse

ILLEGAL! – nu som blad

Rasmus Pinnerup

I efteråret 2013 kom noget nyt til verden. **ILLEGAL!** er et "kulturmagasin om stoffer". Ikke en velmenende brochure fra Sundhedsstyrelsen og ikke en romantisk reklame for det vilde trip, men et udogmatisk kig på stoffernes og stofbrugernes verden på godt og ondt, der blæser til kamp mod den fejlslagne og dybt skadelige "krig mod stoffer" og i stedet taler for en pragmatisk, progressiv og grundlæggende libertær tilgang til emnet.

Hvis du færdes i det københavnske er du nok allerede stødt ind ILLEGAL! – måske uden at vide det – for bladet sælges nemlig ofte foran hovedstadens butikker og på stationer "af afhængige stofbrugere og legale indvandrere", som de skriver på forsiden, og allerede dét er ILLEGAL! i en nøddeskal. Bladet er i øjenhøjde med dem, der bruger stofferne, hvad enten de er afhængige eller ej, og taler for en tilgang til stoffer, der forkaster myter og skræmmekampanjer og ser på, hvad der faktisk virker. Hvis en afhængig stofbruger kan tjene 1.000 kr. på at sælge 50 eksemplarer af ILLEGAL!, behøver han ikke stjæle din iPhone for at få til dagens fix, og det er godt for både ham, dig og folk omkring jer.

ILLEGAL! blev lanceret i september 2013, og i skrivende stund er der ud-

kommet tre udgaver. Det lille næsten kvadratiske magasin passer i frakkelommen og koster 40 kr. på gaden, hvoraf 20 kr. går direkte til sælgeren. Som initiativtager står Michael Lodberg Olsen, der bl.a. tidligere har taget initiativ til Fixelancen – en aflagt ambulance ombygget til Danmarks første private fixerum, hvor stofbrugere kan indtage deres stof under forsvarlige forhold med hjælp fra sundhedsfagligt personale og dermed undgå nogle af de mest alvorlige og stigmatiserende aspekter af det at være stofafhængig.

Fælles for disse projekter er, at man har indset, at det er så godt som umuligt at tale fornuft til politikerne på dette område. De lytter ikke og fastholder i stedet en politik, som ikke virker, men som til gengæld skader såvel stofbrugere og deres omgivelser som samfundet som helhed. I stedet henvender ILLEGAL! sig til folk som dig og mig i håb om, at civilsamfundet kan gøre en forskel, hvor politikerne svigter. Efter af de frivillige kræfter bag Fixelancen havde vist, at det var muligt at drive et fixerum og at det gjorde en reel forskel, blev projektet overtaget af Københavns Kommune.

ILLEGAL! erklærer krig mod et halvt århundredes forstokket stofpolitik, og våbnet er nøgtern oplysning til folk flest om stoffer, stofkultur, stofpolitik og de negative konsekvenser af den nuværende symbolpolitik, der blindt insisterer på "krigen mod stoffer" uden blik for de mange skadevirkninger af denne politik, såvel herhjemme som i producentlandene.

I stedet insisterer bladet på en klar pragmatisk tilgang: Stofferne er her, og folk bruger dem – forbud eller ej. Drop idéen om at komme dem til livs og sørg i stedet for, at politikken afbøder skadevirkningerne i stedet for at skabe nye. Man indså det under Forbudstiden i USA fra 1920 til '33, hvor alkohol var forbudt, men de illegale markeder blomstrede og mafiaen skød frem overalt. Det er på tide, at man også indser det på stofområdet.

Kultur

Bladet er imponerende alsidigt i sin tilgang til emnet stofkultur og spænder lige fra anmeldelser af film og musik som "Reefer Songs" – en samling af jazz-numre fra 20'erne og 30'erne med stof-tema – og narcocorridos – mexikanske narkoballader, der skildrer narkogangsternes vilde liv og som meget imod myndighedernes ønske høres af både gamle og unge – over gennemgange af de farligste rusmidler til historien om Silk Road, det største online-supermarked for illegale stoffer nogensinde, som udspandt sig på The Deep Web, internettets digitale underverden. Alt er det skrevet kort, fængende og lettilgængeligt. '

Tilgængeligheden understøttes af magasinets billedside, der indehol-

reefer, n., (slang)
a marijuana cigarette

der masser af guf for øjnene og tanker. Bladet er holdt i sort-hvidt, men billederne fremstår alligevel sært indtagende, ikke mindst i de mange collager, der bl.a. giver indtryk fra den amerikanske hærs forsøg med at give soldater LSD og fra en filmfestival organiseret af sexarbejdere.

... og politik

En mindst lige så stor del af ILLEGAL! udgør de indslag, der handler om, hvordan vi som samfund forholder os til stoffer. Linjen er klar: Den dominerende tilgang til stofpolitik i Vesten stammer fra '71, hvor Nixon lancerede sin War on Drugs for at komme stofferne til livs ud fra den idé, at når man fører krig mod noget, kan man besejre det, og heri ligger ifølge ILLEGAL! årsagen til de enorme skadevirkninger, som denne gennemført fejlslagne politik har haft.

Politikken er baseret på antagelsen om, at man kan komme stofferne til livs, og støtter sig på en række overdrevne myter om deres farlighed. Men stofferne er her, uagtet om vi ønsker det eller ej, og store dele af befolkningen får kontakt med dem og oplever, at myterne er overdrevne. Til sammen udgør dette en farlig cocktail, som skaber enorme kriminelle markeder og driver en masse mennesker ud i kriminalitet, der ellers ikke ville have nogen berøring med disse miljøer, samtidig med at det umuliggør troværdig oplysning om stoffernes reelle farer og et værdigt liv for afhængige stofbrugere. Især den sidste pointe illustreres glimrende ved de mange elementer i bladet, der på forskellige

måder sætter skarpt fokus på, hvordan konsekvenserne opleves af stofbrugerne selv – gengivet råt og uden omsvøb.

Hvad må der gøres?

Løsningen er enkel: Opgiv krigen mod stoffer og se på, hvad der faktisk virker. Der findes massevis af undersøgelser, der belægger, at afkriminalisering er en vej frem. Selv om Holland længe har haft en liberal hash-politik har kun ca. 15% af hollændere anvendt cannabis. I Danmark er den tilsvarende andel 30%!

Især Portugal fremhæves som et eksempel på et progressivt eksperiment

med afkriminalisering. I 2000 ændrede man lovgivningen, så folk, der tages med stoffer til personligt brug, ikke længere behandles af systemet som kriminelle, men i stedet sendes til en sundhedsfaglig konsultation, hvor de får tilbud om (men ikke pligt til) offentlig behandling. Det grundlæggende mål er at få flere afhængige i behandling for deres afhængighed – og det virker!

ILLEGAL! er hurtig til at understrege, at der stadig findes skeptikere ift. de opnåede resultater og at man ikke med den portugisiske model har fundet en mirakelkur, men noterer sig dog også,

at der ikke længere findes portugisiske politikere, der taler for at gå tilbage til kriminaliseringen. Et yderligere argument findes i de store besparelser, der følger af, at man ikke længere bruger ressourcer på at retsforfølge og fængsle brugere og misbrugere.

Tiderne skifter

Stofdebatten i Danmark har stået i stampe i mange år, hvis den da ikke decideret har forværredes siden man i 2004 indførte den såkaldte "nultolerance". Det er ikke fordi, der ikke har været kendskab til den førte politisk negative konsekvenser, men fra officielt hold har man undladt at forholde sig til den stadigt stigende viden på området. Politikerne har som så ofte før ikke været opgaven voksen og har ladet stofbrugere, deres omgivelser og samfundet som helhed lide under en forfejlet symbolpolitik.

ILLEGAL! er et kærkomment indspark, der har indset, at en reel forandring i sagen ikke kommer ved at argumentere med politikere, der ikke gider lytte, men må komme nedefra, fra dig og mig; i første omgang ved at udbrede kendskabet til de negative konsekvenser af den herskende politik og de stadigt flere positive resultater med afkriminalisering og sidenhen ved, at civilsamfundet byder ind med løsninger, der kombinerer denne viden med viljen til at gøre en forskel til gavn for os alle.

DER KOMMER INGEN

NYTÆNKNING

FRA REGERINGEN

HVEM ER

LIBERTÆRE SOCIALISTER

Libertære Socialister (LS) er en politisk organisation, som kæmper for et statsløst rådssamfund baseret på direkte demokrati. Et samfund, som er fri fra kapitalismens hæmningsløse udnyttelse af mennesket og naturen. Et samfund, som er fri fra enhver form for diskrimination og undertrykkende magtforhold.

I stedet ønsker vi et samfund baseret på socialistiske og libertære idéer. Socialistiske, fordi lighed er en forudsætning for ægte frihed, og libertære, fordi frihed er en forudsætning for ægte lighed. Det er et samfund, hvor alle har lige adgang til ressourcer og magt. Det er et samfund med direkte demokrati på vores arbejdspladser, vores uddannelsesinstitutioner og i vores boligkvarterer. Det er et samfund, hvor autoritær magt fra oven er erstattet af selvforvaltning fra neden.

Lyder det interessant, og kunne du tænke dig at deltage i kampen? Så kan du finde mere information om os ved at besøge vores hjemmeside eller kontakte os på mail.

BLIV STØTTEMEDLEM I

LIBERTÆRE SOCIALISTER

Det er muligt at blive støttemedlem af Libertære Socialister og støtte vores aktiviteter og vores kamp for frihed og socialisme.

Det koster kun 150 kr. om året at være støttemedlem, men man må gerne betale mere, hvis man har råd. Som støttemedlem får du tilsendt vores blad Direkte Aktion med posten fire gange årligt og modtager vores månedlige nyhedsbrev, hvis du har lyst.

Meld dig ind på

libsoc.dk/stoette medlem

